

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

V. Christo Jesu addicitur Zach. 12. 10. & 13. 6.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

ehiele praefignari censuit. Ipsa est enim, inquit, littera Gracorum Tau, nostra autem T species crucis, quam portendebat futuram in frontibus nostris, apud veram & Catholicam Jerusalem. Atqui vetus illa Latina interpretatio, unde haec sumit Tertullianus, excusa erat ad editionem Septuaginta Senum. Quamobrem facile ducor ad suspicandum, pro eo quod apud illos vulgo legitur: *ἔστι ἡ πύλας ἐφ' ἧς ἔστι τὸ σημεῖον, μὴ ἐξίστηται*, legendum esse: *ἔστι δὲ πύλας ἐφ' οὗς ἔστι τὸ σημεῖον*. Proindeque & paulo superius emendandum erit: *ἡ δὲ τὸ σημεῖον ἔστι τὰ μέρη τῆς ἀνδρῶν τῆς ὑπερστυλοῦ*. Quod ad Matthæum & Johannem atinet, propositum non habuerunt ipsa Ezechielis verba rependere, sed ad sententiam tantum alluserunt.

Tertull. adv. Marc. lib. 3. cap. 22.

V. Postrema illa duo, quae Zacharias suppeditavit oracula, in Christo Jesu completa esse, ultima Propheta hujus capita, si simul spectentur, manifestum facient. Nam si ab eo undecimi capitis ordiamur loco, in quo venditionem Jesu praedictam esse proxime ostendimus, statim subest Judæ & Israëlitis disjunctio, quae notat sanguineorum dissociationem per Christum praedictam & factam, his ipsius capessentibus doctrinam, illis Moysis, istis Ethnicorum instituta sectantibus. Unde sic Jesus ipse de se: *Putatis quia pacem veni dare in terram? non, dico vobis, sed separationem: erunt enim ex hoc quinguae in domo una divisi; tres in duos, & duo in tres dividuntur; pater in filium, & filius in patrem suum; mater in filiam, & filia in matrem; socrus in nurum suam, & nurus in socrum suam*. Tum objurgat pastores nequam Zacharias, quemadmodum & Jesus decimo Johannis capite. Ecclesiae deinde victorias spondet, hostibus vero Ecclesiae certum minatur exitium. His subnectitur missio Spiritus sancti, de qua luculenter agemus infra. Explicat postmodum Christi Jesu supplicium: *Et aspicient ad me quem confixerunt, & plangent eum planctu quasi super unigenitum, & dolebunt super eum, ut doleri solet in morte primogeniti*. In Christum Jesum quadrare istud tradit Johannes decimo nono capite: *Facta sunt enim haec, ut Scriptura impleretur, Os non comminuetis ex eo. Et iterum alia Scriptura dicit, Videbunt in quem transfixerunt*. Eodem pertinet istud ex Apocalypsi: *Ecce venit cum nubibus, & videbit eum omnis oculus, & qui eum pupugerunt: & plangent se super eum omnes tribus terra*. Atqui in Christum Jesum haec torquere minime fuissent ausi Novi Testamenti Scriptores, ut saepe jam dixi, nisi receptam esse in vulgus opinionem hanc scivissent. Indidem petendum videtur istud Christi Jesu apud Matthæum: *Et tunc parebit signum Filii hominis in caelo, & tunc plangent omnes tribus terra, & videbunt Filium hominis venientem in nubibus caeli cum virtute multa & majestate*. Quorsum Unigenitus appelleretur Christus Jesus, nihil attinet dicere. Septuaginta habent: *ὡς ἐν ἀγαπῆς. Quasi super dilecto*, quippe Jesum Deus Pater de caelo Filium suum dilectum non semel appellavit. Ecquid vero dicatur Primogenitus, demonstrat supra Parallelismus. Quam simile vero Zacharianum hoc istis Psalmi vicefimi primi, quae Christo addiximus: *Federunt manus meas & pedes meos. Ipsi vero consideraverunt & inspexerunt me*. Jam vero ille *Fons patens domui David, & habitantibus Jerusalem in abluionem peccatoris*, Christus Jesus est, quem sub fontis, & aquae, & fluvii noxiorum fordes eluentis symbolo Testamenti utriusque Auctores exhibent in Parallelismo. Idola deinde conterit, quod Christi Jesu munus esse approbat itidem Parallelismus. Tum Pseudopropheta exterminat, & Spiritus nequam profligat. Quippe sic & Christus Jesus apud Matthæum: *Attendite à falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestimentis ovium; intrinsecus autem sunt lupi rapaces*. Et alibi: *Videte, ne quis vos seducat; multi enim venient in nomine meo, dicentes, Ego sum Christus, & multos seducent*. Et mox: *Si quis vobis dixerit, Ecce hic est Christus, aut illic, nolite credere: surgent enim Pseudochristi, & Pseudopropheta; & dabunt signa magna & prodigia, ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi*. Idem argumentum fuse tractat Paulus in posteriore Epistola ad Timotheum, nimirum in prima Epistola: *Charissimi, nolite omni spiritui credere, sed probate spiritus, si ex Deo sint: quoniam multi Pseudoprophetae exierunt in mundum. In hoc cognoscitur spiritus Dei: omnis spiritus qui confitetur Jesum Christum in carne venisse, ex Deo est: & omnis spiritus qui solvit Jesum, ex Deo non est, & hic est Antichristus, de quo audistis quoniam venit, & nunc jam in mundo est*. Tangit postea Zacharias supplicium Christi, atque id claris adeo & perspicuis designat notis, ut rem praesentem describere, non futuram praedicere videatur: *Et dicetur ei, Quid sunt plaga istae in medio manuum tuarum? Et dices, His plagatus sum in domo eorum qui diligebant me*. Scio equidem quid postulet verborum istorum connexio cum superioribus, & ἀνδραγαθία. Agit Zacharias de Pseudopropheta, qui postquam falso loqua sua Dei nomine praetextuerit, *Configent eum, inquit, pater ejus, & mater ejus*. Tum subjungit: *Et dicetur ei, Quid sunt plaga istae in medio manuum tuarum? Et dicit, His plagatus sum in domo eorum qui diligebant me*. Pla-

Christo Jesu addicitur Zach. 12. 10. & 13. 6.

Luc. 12. 51. & seq.

Joh. 10. 28.

Joh. 10. 36. 37.

Apoc. 1. 7.

Math. 4. 10.

Math. 7. 15.

Math. 24. 4. & seq.

1. Tim. 3. 1. & seq.

1. Joh. 4. 7. & seq.

ascendit
edum
od de
in ac.
epref.
ocum
scent.
littera
prax.
trans.
allata.
crvian.
nmod.
repsile
brzo.
e, Sa
as post
que
pau
vna
vna
Tha
ctur;
Legi
ad r
serena
& fr
ndere
povo
facine
cu, ut
ignum
libulle
ta fut
Ango
redien
tenor,
amior,
titulu
& in
opatu
ultima
eritem
druem
nditini
tatione
ata est,
e con.
Sic Se
ra. Hic
tabit f.
P. Mar
nam fi
illis ne
povine
litteram
et On
quoque
elictum
b Ere

ne hæc cohærent. Verumtamen non eadem prorsus subjacet *πίσι* utrique sententia, nam quem à parentibus confixum dixit, quemadmodum verterunt Aquila, Theodotion, Symmachus, Jonathan, & Vulgatus Interpres, ferro ad mortem confossum utique significavit: hic enim videtur esse sensus vocis *דקרו*, & capitale scelus fuit prophetiæ munus temere usurpare, juxta Legem Mosis. Atqui lethalia vulnera non sunt, quæ manibus infliguntur. Vides Zachariæ mentem à Pseudopropheta supplicio ad Christi ipsius Prophetarum ultoris supplicium sensim & *λαλιότως* converti. Unde continuo hæc subnectit: *Fræma suscitare super pastorem meum, & super virum cohærentem mihi, dicit Dominus exercituum: percutite pastorem, & dispergentur oves: convertam manum meam ad parvulos: quæ Christo Jesu manifestis rationibus supra adjudicavimus. Ita-*

que prius illud comma de manibus transfossis est ejusmodi, ut accommodari possit ad præsentia, in quibus de Pseudopropheta supplicio agitur, & ad sequentia, in quibus agitur de supplicio Christi Jesu, veri quidem Propheta, at Pseudoprophetae habiti, sed ita tamen ut Jesu longe aptius conveniat. Pergit Zacharias, & postquam Christi mortem, & Discipulorum Christi dispersionem prædixit, Evangelium promulgandum prænuntiat, & homines quosdam ad salutem eligendos, plures reprobandos: quibus consona sunt ista Christi Jesu apud Matthæum: *Quam angusta porta, & arcta via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt qui inveniunt eam!* & ista: *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi.* Unde Paulus in priore ad Corinthios: *Videte enim vocationem vestram, Fratres, quia non multi sapientes, non multi nobiles, sed quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat sapientes; & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia; & ignobilia mundi, & contemtibilia elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu ejus.* Stulta illa Pauli, & ignobilia, & contemtibilia, & quæ non sunt, *Parvulos* Zachariæ appellat, eosque manu sua sublevaturum se Deus pollicetur. At variis tamen tormentis fidem eorum & virtutem exploratum iri docet Propheta; martyriis nempe ac suppliciis, quæ Discipulis Jesu Christi irrogata sunt, juxta prædictiones Veteris Testamenti in Novo completas, quas in Parallelimo collegimus. Decimo quarto demum capite excidium Hierosolymitanum, Evangelii promulgationem, gentium vocationem, Ecclesiæ constitutionem, & pios omnes in unum ovile sub uno pastore cogendos vaticinatur: quæ omnia suis locis Parallelimus iste pertractat. Ergo ex tota Zachariæ hujus prophetiæ compage & consensu intelligitur, duo commata hoc capite à nobis inde depromta, ad exitum in Christo Jesu, itidem ut reliqua, pervenisse. Neque Judæi insistantur. Gemara Thalmudici libri *Sucah*, ad Messiam Josephi filium, quem olim interficiendum esse opinantur, prius refert Zachariæ vaticinium: *Et aspicient ad me quem confixerunt:* cui assentitur *Aben Ezra*. At *R. Moses Hadarsan* in *Beresith Rabba* refert ad Messiam Davidis filium. In altero vero oraculo Messia adscribendo adstipulatorem quoque habemus *Aben Ezram*, qui in Messiam filium Josephi hæc flectit.

V I. Verum enimvero prius hoc Zachariæ testimonium non una labes occupavit, unde genuina ejus sententia in dubium vocari possit. Primum vitio insidentur hæc verba: *אֲנִי וְהַבְּיֹשֵׁת*, *Et aspicient ad me.* Quibus cum Christi divinitatem probari animadverterent Judæi (quippe cum idem se confixum fuisse dicat, qui spiritum gratiæ se effusurum promittit, quod Dei solius est) adulteras iis admoverunt manus, & pro *אֲנִי*, scripserunt *אֲנִי*, ad eum, ut alius sit gratiæ largitor, alius plagis confixus, & lamentis ac planctibus comploratus. At nos supra certis indicibus deprehensam hanc fallaciam convicimus. Subest deinde: *אֵת אֲשֶׁר דָּקְרוּ*, *Quem confixerunt.* Septuaginta reddunt: *αὐτὸν ὃν ἐκέντησαν.* Nempe transpositis elementis legerunt, *דָּקְרוּ*. Quamquam nec satis constanter lectionem hanc retinent Codices Septuaginta Senum; nam Aldina editio habet: *sic ὃν ἐκέντησαν.* Sic quoque vetustissimus Codex Barberinus. Sic legit & Cyprianus, sic Theodoretus, sic alii. Et ante illos Johannes Evangelista: nec enim aliunde quam ex Interpretibus Septuaginta petium id existimaverim, quod affert Johannes: *ὁμοῦν) sic ὃν ἐκέντησαν.* Videbunt in quem transfixerunt. Quamquam aliter visum Hieronymo, qui hic Ebraica secutum Johannem arbitratur, sed cum inter Græcos, & à Græcis rogatus Evangelium suum scripserit, id haud dubie affectatus est Græcum exemplar, quod tum maxime usurpabatur vulgo, & *νοῦν ἰνδοναῖς* appellabatur. Illud autem fuisse certum est Septuaginta Senum. Nam, ut id obiter moneam, Evangelium in Judæorum gratiam & inter Judæos scripsit Matthæus, auctore Irenæo; Marcus in gratiam Romanorum, ut pote quod Romæ iis postulantibus scripserit, testibus Eusebio & Hieronymo; Lucas Hellenistarum, quippe Antiochenensis, inter Hellenistas natus; Johannes Græcorum, Ephesi nimirum, rogatus ab Episcopis Asiæ, ut docet ex Irenæo Eusebius, ex Eusebio Hieronymus: sic tamen ut Evangelia sua Scriptores hi quatuor, totius etiam Ecclesiæ communia esse vellent, ab eaque

Matth. 7. 13.
Matth. 20. 16
& 22. 14.
1. Cor. 1. 26, &
seq.

Suc. cap. 5.
Zach. 12. 10.

Refelluntur
argumenta
Adversario-
rum.
Primum ar-
gumentum.

Joh. 19. 37.

Hier. in Zach.
12. 10.

Iren. libr. 3.
Euseb. Hist.
libr. 5. c. 8. &
libr. 2. cap. 17.
Hieron. De
Script. Eccl.